

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **J. S.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Legionářská 797/3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2012, č.j. KUOK 95379/2012, ve věci námitek proti záznamu bodů v registru řidičů,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru správního a legislativního ze dne 9.11.2012, č.j. KUOK 95379/2012, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice, Odboru dopravy ze dne 11.5.2012, č.j. OD/11173-12/Medm tak, že do výrokové části rozhodnutí byla doplněna specifikace jednotlivých záznamů bodů, jinak bylo předmětné rozhodnutí po věcné stránce potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako neodůvodněné a záznam celkového počtu 12 bodů byl potvrzen.

Žalobce namítal, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo postiženo vadou, neboť správní orgán v rozporu s § 50 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) rezignoval na svou povinnost zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, jelikož žalobce žádal, aby správní orgán opatřil podklady, tj. bloky, jimiž byl uznán vinným bodovanými přestupky, avšak správní orgán to neučinil a za podklady rozhodnutí zjevně použil jen oznámení o uložení pokuty, která mají dle judikatury povahu toliko úředních záznamů. Dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný rovněž v rozporu s judikaturou, zejm. rozsudkem NSS sp. zn. 5 As 39/2010 připisuje předmětnému řízení toliko administrativní povahu spočívající ve sčítání a odčítání bodů. Jelikož žalobce spáchání přestupků popíral, musí mu spáchání přestupků i správný propočet bodů správní orgán prokázat, což neučinil.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v zásadě kopíruje odvolací námitky, přičemž zcela pomíjí, že s těmito se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal. Proti věcné argumentaci žalovaného žalobce žádné konkrétní námitky nevznáší a nijak s ní nepolemizuje. Zdůraznil, že již v rozhodnutí poukazoval na závěry uvedené v rozsudku NSS sp. zn. 3 As 19/2011, což žalobce dle jeho názoru záměrně pomíjí, tj. že podstatné z hlediska rozsahu dokazování v daném řízení je skutečnost, zda žalobce skutečně předmětná oznámení o uložení pokuty svými námitkami zpochybnil. Pokud totiž žalobce jen obecně namítá, že si není spáchání přestupků vědom, aniž by uváděl jakékoli konkrétní skutečnosti způsobilé vyvolat pochybnosti, není zde důvod dokazování doplňovat o samotné pokutové bloky. Povinnost doplňovat dokazování je dle judikatury vázána jen na situace, kdy dojde ke zpochybnění správnosti obsahu těch podkladů, z nichž správní orgán standardně v daném řízení vychází, tj. oznámení o uložení pokuty.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 4.4.2012 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal dne 6.4.2012

a 10.4.2012 proti záznamu bodů námitky, které odůvodnil podáním ze dne 25.4.2012, v němž uvedl, že si není vědom toho, že by se uvedených přestupků tak, jak jsou mu kladeny za vinu a za něž mu byly zaznamenány příslušné body, dopustil. Dále namítal, že ve spise založená oznámení o uložení v blokovém řízení nelze dle názoru NSS vyjádřeném v rozhodnutí sp. zn. 5 As 39/2010 bez dalšího považovat za spolehlivý podklad pro rozhodnutí. Proto požadoval, aby byly všechny pokutové bloky vyžádány a přímo správním orgánem srovnány s příslušnými oznámeními. Správní orgán I. stupně námitky rozhodnutím ze dne 11.5.2012 zamítl a provedené záznamy potvrdil. Podrobně uvedl, jaká zjištění z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení učinil a popsal a vyložil právní úpravu, která se na zaznamenávání bodů vztahuje. Uvedl, že v daném řízení není povinen prokazovat žalobci spáchání přestupků, nýbrž je na iniciativě žalobce, aby tento poukazoval na konkrétní rozpory v provedených záznamech či oznámeních o spáchání přestupků, což však žalobce neučinil. Obecná tvrzení o tom, že někdo přestupek nespáchal, není správní orgán oprávněn dokazováním vyvracet. Námitku žalobce, že si není spáchání přestupků vědom, vyhodnotil správní orgán I. stupně jako účelovou, neboť dle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích je pro provedení blokového řízení nutný souhlas obviněného. Závěry uvedené v rozsudku NSS sp. zn. 5 As 39/2010 vycházely ze specifických skutkových podmínek, tudíž jimi není správní orgán při rozhodování v předmětné věci vázán. Odvolací námitky žalobce byly shodné s žalobními body.

Žalovaný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně formulačně změnil tak, aby bylo zřejmé, že jsou potvrzovány jednotlivé konkrétní napadené záznamy, nikoli jediný dvanáctibodový záznam, jak dle žalovaného mohlo z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně mylně vyplývat. Zdůraznil, že správní orgán vedoucí řízení o námitkách zásadně není příslušný k přezkoumání zákonnosti a správnosti rozhodnutí, jímž byl řidič uznán vinným přestupkem, a to po skutkové ani právní stránce, tudíž ve věci zavinění přestupku nelze provádět žádné dokazování. Dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu je podkladem pro záznam bodů do registru řidičů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, z něhož správní orgán I. stupně správně vycházel. Dále uvedl, že pochybnosti o důvodnosti a správnosti záznamů bodů nemůže vyvolat pouhé, konkrétními skutečnostmi nepodpořené tvrzení žalobce, že si není vědom spáchání přestupků. Uvedl, že v souladu se závěry vyjádřenými v rozsudku NSS sp. zn. 3 As 19/2011, které ocitoval, posoudil kvalitu předmětných oznámení o uložení pokut v blokových řízeních. Tato oznámení vyhodnotil jako podrobná a obsahující takovou řadu podstatných identifikačních údajů, tudíž nevzbuzující žádné pochybnosti o tom, že by se žalobce předmětných přestupků nedopustil. Žalovaný proto uzavřel, že s ohledem na nekonkrétnost námitek žalobce na straně jedné a absenci pochybností o správnosti údajů obsažených v předmětných oznámeních na straně druhé nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování o předmětné pokutové bloky. Konečně žalovaný vyslovil domněnku, že účelem veškerých námitek žalobce, který dostatečně a bez průtahů nevyužíval svých procesních práv, bylo toliko oddálení pozbytí řidičského oprávnění.

Předně soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného nelze označit za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný podrobně a přesvědčivě s (vágními) odvolacími námitkami žalobce vypořádal, jak bude uvedeno níže.

V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněný z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd.

Rozsahu přezkumu záznamu bodů v námitkovém řízení se již opakovaně věnoval ve svých rozhodnutích Nejvyšší správní soud. Určující jsou zejména závěry rozsudků NSS sp. zn. 9 As 96/2008 a 2 As 19/2009, podle nichž *„správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání“*. Dále NSS v rozsudku sp. zn. 5 As 39/2010 vyložil, že *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“*

Lze tedy přisvědčit žalobci, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení má povahu toliko úředního záznamu, který není nezpochybnitelný. Další právní argumentaci žalobce však nelze považovat za důvodnou, neboť je vyvrácena argumenty Nejvyššího správního soudu v samotném rozsudku sp. zn. 5 As 39/2010, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, na nějž žalobce sám odkazuje, avšak jehož závěry dle názoru soudu mylně interpretuje. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že je třeba vycházet i z dalších důkazů pouze tehdy, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích v oznámeních zaznamenaných.

V rozsudku sp. zn. 3 As 19/2011, jehož právní závěry citoval žalovaný v napadeném rozhodnutí a s nimiž se krajský soud zcela ztotožňuje, dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že závěry z rozsudku sp. zn. 5 As 39/2010 *nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho*

hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.

Tyto závěry Nejvyšší správní soud přesvědčivě opírá o podrobný popis skutku ve věci sp. zn. 5 As 39/2010, kde řidič namítal, že si spáchání bodovaného přestupku není vědom, přičemž oznámení o uložení pokuty obsahovalo toliko údaj, že řidiči byla uložena pokuta za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a dále výše uložené pokuty, přičemž v podrobnostech bylo odkázáno na přílohu, která však nebyla kompletní a nadto údaje v ní uvedené byly s tvrzeními správního orgánu v rozporu. Takový doklad označil Nejvyšší správní soud za zcela neprůkazný.

V posuzované věci, stejně jako ve shora uvedené věci NSS sp. zn. 3 As 19/2011, však všechna předmětná oznámení o uložení pokut ze dne 14.12.2009, 13.7.2011 a 23.3.2012, stejně jako protokol o ústním jednání ze dne 18.8.2010 obsahovaly dostatečné množství údajů, které prokazují, že se vymezené přestupky staly a že se jich dopustil žalobce, a to jméno, příjmení, datum narození a bydliště přestupce, identifikaci vozidla, podrobný popis skutku, právní kvalifikaci přestupku včetně identifikace zákonné povinnosti, kterou žalobce svým jednáním porušil, výše pokuty a číslo pokutového bloku. V podrobnostech krajský soud odkazuje na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, které všechny relevantní skutečnosti z předmětných oznámení ve svých rozhodnutích ocitovaly.

Jestliže tedy žalobce ve svých námitkách pouze uvedl, že si není spáchání přestupku vědom, aniž toto tvrzení dále konkretizoval či navrhoval důkazy, nedošlo ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupků, a tím ani ke vzniku procesní povinnosti správního orgánu prokázat spáchání přestupků žalobcem dalšími důkazy.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20.6.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu